

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

ALBERT BERTRAN

►► Una imatge de l'entrada de l'Hospital del Mar, dissabte.

L'aigua, a càrrec dels familiars

Només hi havia un banc buit. Als altres hi havia una o dues persones assegudes. Ningú parlava. De fons, se sentia la remor d'un motor. Era un so continu que al principi molestava i, després, simplement adormia; formava part del pati que dona entrada a l'Hospital del Mar. Un nen jugava a futbol amb una llauna. El cloc-cloc buit de la llauna contra les llambordes alertava la mare i amb un «no et compraré...» el nen parlava en sec.

Els altres seguien sense dir res, sense veure el nen; gairebé estudiant l'anar i venir del personal sanitari, d'altres familiars o d'altres pacients. Una dona es menjava un entrepà que li havia portat el seu marit en un dels bancs. No parlaven. Era dilluns com podria ser diumenge.

Al hospital del Mar, just a l'entrada del recinte, hi ha una espina que és escultura i, molt a prop d'aquesta espina, dilluns una dona llegia el *Pronto*. Ella no volia parlar amb mi. M'acostava a un altre banc i li preguntava a un home si era pacient. «Familiar», deia. Li preguntava, llavors, per les retallades i esperava un requitzell de queixes, una suma de verbs d'indignació. M'apuntava a la llibreta el vocabulari de la resignació i del cansament.

L'home té la mare ingressada a l'hospital. La dona va estar «quatre dies al passadís». Assegurava que li van dir que «no hi havia llits», però que ell creu que no hi ha prou perso-

nal. La seva filla treballa en un hospital, deia, i ella sap bé com van les coses per allà. Això del llit, ja va passar, ara està en una habitació, la seva mare, i ell no se'n queixa.

Fa dies que escolto el relat d'una sogra hospitalitzada i ara m'adono que no sé quina malaltia pateix, la dona. Sé que durant els dos primers dies no va tenir pitet i que va menjar com va poder. I que un dia hi va haver pitets, sense cap més explicació, i un altre dia van preguntar als fa-

«Et donen un rotlló de paper de vàter. Si s'acaba, depèn del personal»

miliars quin menú menjarien l'endemà. Però que això només va passar un dia. Sé que els familiars són els que han de comprar l'aigua dels àpats i que només els donen un rotlló de paper de vàter.

«El primer dia, la safata de menjar va arribar sense aigua, ens van dir que l'havíem de comprar nosaltres, i vam anar a la màquina i vam comprar-ne unes ampolles petites. Ara no me'n recordo quant costa l'aigua. ¿Un euro? I et donen un rotlló de paper de vàter, res més. Si s'acaba, depèn del personal que te'n donin més.»

La jove d'aquella sogra explica que ells van tenir sort: la inferme-

ra els va donar el paper que necessitaven, que la seva sogra tossia molt. La dona aclareix que no és una queixa contra el personal sanitari. «Fan el que poden i se'ls nota estressats i cansats. Fa tres anys, la meua tia va estar ingressada. Era estiu i no hi havia aire condicionat. Suposo que era el principi de tot això. Ara no hi ha ni aigua. Quan ens en vam anar cap a casa, el conductor de l'ambulància es va disculpar mil vegades perquè ens vam haver d'esperar dues hores. Deia que no tenien prou personal.»

L'Hospital del Mar té vistes al Mediterrani. És l'únic privilegi del qual sembla gaudir, aquest hospital, en aquesta època d'incerteses.

Dilluns, en un dels bancs que miren al mar, hi havia una dona i una filla que esperaven amb papers de l'hospital a les mans. ¿Retallades?, preguntava jo. Al principi, deia la dona: «La veritat és que no ho sabem. Només és una revisió.»

La senyora es va obrir un canell fa un mes. «Jo hi vaig estar només un dia, a l'hospital. No és com abans, tan sols em van donar una magdalena, però bé... Tinc una filla que treballava en un hospital i sé com estan les coses», explicava després resignada.

Davant, uns camions descarregaven sorra preparant la platja per a l'estiu. Era d'aquella sorra que genera pols i s'enganxa a la pell. Uns turistes observaven el tràfic dels camions. Hi havia qui ho documentava pas a pas, foto a foto.

És un tòpic, però en aquesta part del món és així: uns jubilats discuteixen sobre els moviments dels obrers. Jo ho aprofitava i preguntava per les retallades. Un dels avis em renyava perquè acabava d'espatllar-li la tarda. La paraula *retallades* l'havia portat a la realitat. La resta m'ignorava. ≡